

ДРОГОВИЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА

ЗАТВЕРДЖУЮ

Проректор з науково-педагогічної роботи
та інформатизації

Володимир ГАЛИК

27 серпня 2024 р.

РОБОЧА ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ
МУЗИЧНЕ ДжЕРЕЛОЗНАВСТВО ТА АРХІВІСТИКА

Галузь знань **02 Культура і мистецтво**

Спеціальність **025 Музичне мистецтво**

Освітньо-наукова програма **Музичне мистецтво**

Статус дисципліни – **вибіркова**

Факультет початкової освіти та мистецтва

Кафедра вокально-хорового, хореографічного та образотворчого мистецтва

Мова навчання **українська**

Дані про вивчення дисципліни:

Форма здобуття освіти	Курс	Семестр	Загальний обсяг дисципліни	Кількість годин						Курсова робота	Вид семестрового контролю	
				Аудиторні заняття					Самостійна робота		Залік	Екзамен
				Разом	Лекції	Лабораторні роботи	Практичні заняття	Семінарські заняття				
Денна, вечірня	II	III	4/120	46	16	-	-	30	74	-	+	-

Робоча програма складена на основі освітньо-наукової програми та навчального плану підготовки фахівців третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти доктора філософії (**42 кредити ЄКТС**).

Розробник Ірина МАТІЙЧИН, кандидат мистецтвознавства, доцент

Погоджено гарантом освітньо-наукової програми:

Ірина БЕРМЕС, доктор мистецтвознавства, професор, завідувач кафедри вокально-хорового, хореографічного та образотворчого мистецтва

Схвалено на засіданні кафедри вокально-хорового, хореографічного та образотворчого мистецтва

Протокол № 8 від 03.06. 2024 р. Зав. кафедри Ірина БЕРМЕС
Схвалено на засіданні науково-методичної ради факультету початкової освіти та мистецтва Протокол № 8 від 26.06. 2024 р.

Схвалено на засіданні науково-методичної ради університету

Протокол № 7 від 27.08. 2024 р.

1. МЕТА ВИВЧЕННЯ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Метою дисципліни є поглиблення теоретичних та практичних знань та умінь щодо специфіки системного музично-джерелознавчого аналізу комплексу джерел з історії музичної культури, питань історіографії джерелознавства. Предметом вивчення навчальної дисципліни є історія музичної культури, принципи та методи кодифікації музичних джерел, їх атрибутування та введення до наукового обігу; об'єктом – музичне мистецтво в його різних проявах.

Загальними компетентностями вивчення курсу «Музичне джерелознавство та архівістика» є:

- Розуміння сучасної методології музичного мистецтва; здатність до застосування методів наукового пізнання; методологічно та науково грамотно здійснювати наукове дослідження; інтерпретувати його результати із дотриманням принципів професійної етики та академічної доброчесності.
- Здатність до наукового пошуку, мистецько-філософського аналізу; визначення мети, наукової новизни, завдань та стратегії дослідження.
- Здатність працювати в міжнародному контексті. Проявити вправність у володінні іноземною мовою, включаючи спеціальну термінологію, необхідну для повного розуміння іншомовних наукових текстів із визначеної спеціальності.
- Здатність аналізувати інформацію з різних джерел, професійно володіти методами, способами і засобами набуття інформації; створювати мультимедійні презентації, набирати нотні тексти у програмі «sibelius».

Спеціальними компетентностями є:

- Здатність до розуміння музики як мистецтва, системи мислення, проблем музичної творчості, музичної герменевтики, осмислення питань походження, сутності музики; музики як цінності життя, онтологічних та феноменологічних питань філософії музики загалом.
- Здатність продемонструвати знання з питань музичної регіоналістики; до ведення архівно-пошукової роботи в українських та зарубіжних архівах, бібліотеках, музеях.

Програмними результатами навчання є: знання сучасних методологій та методів архівно-пошукової роботи; оволодіння та користування сучасними знаннями в галузевому та міждисциплінарному зв'язку; побудувати суб'єкт-суб'єктну взаємодію, дотримуватися правил ефективної комунікації.

2. ПЕРЕДУМОВИ ДЛЯ ВИВЧЕННЯ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Навчальна дисципліна «Музичне джерелознавство та архівістика» вивчається після таких дисциплін: «Філософія як досвід мислення», «Проблеми сучасного музикознавства», «Проблеми виконавського музикознавства», «Педагогіка вищої школи».

3. ОЧІКУВАНІ РЕЗУЛЬТАТИ НАВЧАННЯ

У результаті засвоєння навчальної дисципліни аспіранти виявляють здатність трансформувати знання наукової критики, теорії, історії музики у практичний досвід, що передбачає роботу в архівних інституціях; впровадження результатів дослідження у науковий обіг; застосування набутих

знань у музично-педагогічній та науковій діяльності.

Знання:

- фундаментальних праць з загального та музичного джерелознавства;
- основ джерелознавчого дослідження (археографія, кодикологія, палеографія та текстологія);
- методології та методики джерелознавчих та архівно-пошукових досліджень;
- засадничих принципів функціонування органології як галузі музикознавства та етномузикознавства;
- загальних відомостей про найважливіші архівні інституції України та зарубіжжя (архіви, бібліотеки, музеї), приватні архівні колекції видатних музикантів;
- історії розвитку музикознавчої журналістики, музичної публіцистики та музичної критики, їх завдань на сучасному етапі;
- сучасної методології наукового дослідження.

Уміння:

- застосовувати сучасні методи архівістики та джерелознавства в науковій практиці;
- характеризувати епістолярну спадщину відомих діячів української та зарубіжної музичної культури;
- впроваджувати результати джерелознавчих та архівно-пошукових досліджень у науковий обіг;
- аналізувати сучасний стан музичного джерелознавства, архівістики та текстології в українській та європейській музичній культурі;
- аналізувати музикалії різних історико-культурних формацій.

Здатності:

- розуміти специфіку архівно-пошукової діяльності;
- застосовувати зображальні джерела-музикалії у науковій роботі;
- використовувати філігранологічні каталоги для атрибуції рукописних та друкованих джерел;
- застосовувати знання сучасних методів археографічних, текстологічних, палеографічних різновидів досліджень у науковій діяльності;
- застосовувати наукові методи спеціальних музично-історичних джерелознавчих дисциплін для виконання дисертації.

4. КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ НАВЧАННЯ

Оцінювання здійснюється за шкалами оцінювання: стобальною, національною і ЄКТС.

A (90 – 100) – (відмінне засвоєння навчального матеріалу): отримує аспірант, який виявив глибокі знання програмного матеріалу; ознайомлений з фундаментальними працями з загального та музичного джерелознавства; виявляє здатність проводити дослідження в архівних інституціях; виявляє розуміння унікальності музичного джерела для проведення історичних, жанрово-стильових та соціокультурних досліджень;

здатний впроваджувати результати досліджень у науковий обіг; досягнув сучасні методи археографічних, текстологічних, палеографічних різновидів досліджень у науковій діяльності; вміє аналізувати музикалії різних історико-культурних формацій; володіє загальними відомостями про найважливіші архівні інституції України та зарубіжжя (архіви, бібліотеки, музеї), приватні архівні колекції; знає історію розвитку музикознавчої журналістики, музичної публіцистики та музичної критики, їх завдань на сучасному етапі; здатний застосовувати набуті знання в музично-педагогічній та науковій діяльності.

В (82 – 89) – (вище середнього рівня володіння загальними та фаховими компетентностями, практичними навичками): отримує аспірант, який виявив добрі знання навчального матеріалу, повністю відтворює програмний матеріал; ознайомлений з фундаментальними працями з загального та музичного джерелознавства; виявляє здатність проводити дослідження в архівних інституціях; добре розуміє унікальність музичного джерела для проведення історичних, жанрово-стильових та соціокультурних досліджень; здатний впроваджувати результати досліджень у науковий обіг; на належному рівні засвоїв сучасні методи археографічних, текстологічних, палеографічних різновидів досліджень; добре аналізує музикалії різних історико-культурних формацій; володіє загальними відомостями про найважливіші архівні інституції України та зарубіжжя (архіви, бібліотеки, музеї), приватні архівні колекції; здатний застосовувати набуті знання в музично-педагогічній та науковій діяльності.

С (75 – 81) – (середній рівень володіння загальними та фаховими компетентностями, практичними навичками): отримує аспірант, який виявив добрі знання навчального матеріалу, повністю відтворює програмний матеріал; ознайомлений з фундаментальними працями з загального та музичного джерелознавства, але в деяких питаннях відповіді аспіранта є недостатньо глибокими й аргументованими, в них допускаються певні незначні неточності та помилки; виявляє здатність проводити дослідження в архівних інституціях; не достатньо розуміє унікальність музичного джерела для проведення історичних, жанрово-стильових та соціокультурних досліджень; здатний впроваджувати результати досліджень у науковий обіг; не достатньо досягнув знання сучасних методів археографічних, текстологічних, палеографічних різновидів досліджень у науковій діяльності; добре аналізує музикалії різних історико-культурних формацій; здатний застосовувати набуті знання в музично-педагогічній та науковій діяльності.

Д (67 – 74) – (задовільний рівень володіння загальними та фаховими компетентностями, практичними навичками): отримує аспірант, який виявив недостатньо глибокі знання навчального матеріалу, з певними труднощами відтворює програмний матеріал; мало ознайомлений з фундаментальними працями з загального та музичного джерелознавства; недостатньо виявляє здатність проводити дослідження в архівних інституціях; добре розуміє унікальність музичного джерела для проведення історичних, жанрово-стильових та соціокультурних досліджень; здатний впроваджувати результати досліджень у науковий обіг; досягнув знання сучасних методів археографічних,

текстологічних, палеографічних різновидів досліджень у науковій діяльності; не достатньо добре аналізує музикалії різних історико-культурних формацій; не достатньо здатний застосовувати набуті знання в музично-педагогічній та науковій діяльності.

Е (60 – 66) – (рівень, що задовольняє мінімальні критерії володіння загальними та фаховими компетентностями, практичними навичками): отримує аспірант, який виявив слабкі знання навчального матеріалу, з труднощами відтворює програмний матеріал, не спирається на матеріали, що містяться в основних і додаткових наукових дослідженнях; виявляє здатність проводити дослідження в архівних інституціях; слабо здатний впроваджувати результати досліджень у науковий обіг; недостатньо досягнув знання сучасних методів археографічних, текстологічних, палеографічних різновидів досліджень у науковій діяльності.

FX (35 – 59) – (з можливістю повторного складання): отримує аспірант, який не володіє значною частиною загальних і фахових компетентностей щодо навчального матеріалу, допускає суттєві помилки у відповідях на запитання, не вміє застосувати теоретичні знання семінарських занять; не володіє сучасними методологіями та методами музичного-джерелознавства; не має навичок практичної роботи в архівних інституціях.

F (0 – 34) – виставляється аспіранту, який належно не володіє загальними і фаховими компетентностями, програмним матеріалом, що ускладнює орієнтацію в теоретичних аспектах навчальної дисципліни, не володіє сучасними методологіями та методами музичного-джерелознавства; не має навичок практичної роботи в архівних інституціях; не виконав усіх видів навчальної та самостійної роботи.

5. ЗАСОБИ ДІАГНОСТИКИ РЕЗУЛЬТАТІВ НАВЧАННЯ

Оцінювання знань аспірантів відбувається згідно з видами навчальної роботи, які зобов'язаний виконати кожен аспірант: **участь у семінарських заняттях; співбесіда (колоквіум) з лектором** (перевірка компетентностей аспіранта). На основі отриманих результатів навчання виставляється **залік**. Оцінювання знань методом співбесіди (колоквіуму) з лектором визначає рівень обізнаності щодо змісту навчальної дисципліни; здатності застосовувати сучасні методи архівістики та джерелознавства в науковій діяльності.

6. ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

1. Вступ. Методологія та методика джерелознавчих досліджень. Археографія як допоміжна історична дисципліна

Археографія, кодикологія, палеографія та текстологія як основи джерелознавчого дослідження. Музичне джерелознавство як спеціальна історична допоміжна дисципліна: археографія, палеографія, кодикологія, текстологія, філігранологія, сфрагістика, бібліографія. Загальні відомості про основні джерела та їх типи. Система їх зберігання і шляхи пошуку. Методики їх опрацювання. Типи історичних джерел: від архівних документів до біобібліографічної художньої літератури. Історичний підхід до класифікації матеріалів. Археографія — допоміжна історична джерелознавча дисципліна, що

займається описом та публікацією письмових документів, опрацьовує методи публікації та готування пам'яток до видання. Історія розвитку української археографії. Київська Археографічна комісія. Внесок Наукового товариства ім. Шевченка в розвиток археографічної науки. «Український музичний архів» — перше джерелознавчо-археографічного типу видання в Україні. Специфіка археографічної роботи над музичними пам'ятками. Методи атрибутування нотованих рукописних матеріалів та стародруків. Теоретико-методологічні основи та науково-практичні засади археографії у проблематиці сучасного українського музикознавства.

2. Кодикологія та палеографія.

Кодикологія (кодикографія) — галузь науково-практичної діяльності зі створення узагальнюючих (універсальних) систем (каталоги, покажчики, довідники тощо) обліковоохоронного та науково-інформаційного описів рукописних книг. Рукописна кодикографія як синкретичне культурологічне джерело складання пошукових та аналітичних описів. Кодикологія української та східнослов'янської рукописної книги і кодикологічна модель структури формалізованого опису рукопису. Специфіка кодикологічної праці над музичними рукописами. Методи атрибутування нотованих рукописних матеріалів. Теоретико-методологічні основи та науково-практичні засади кодикології у проблематиці сучасного українського музикознавства. Палеографія — наука про історію письма (закономірності функціонування нотного письма, особливостей нотації різних століть, система скорочень), орнаментування словесних текстів (ініціали, заставки, мініатюри тощо). Музична палеографія як дисципліна, що покликана розшифровувати різні системи музичних записів і їх переведення і сучасну лінійну нотацію. Значення палеографічних праць Х. Рімана, Е. Веллеша, Г. Тільярда, К. Хйога, Н. Успенського, С. Смоленського, В. Металова, І. Гарднера, Е. Кошмідера, М. Веліміровича та ін. для сучасної музичної палеографії. Внесок українських музикознавців у розвиток музичної палеографії (Н. Герасимова-Персидська, Л. Корній, О. Шевчук, О. Цалай-Якименко, Ю. Ясиновський та ін.). Специфіка палеографічної праці над музичними рукописами. Методи атрибутування нотованих рукописних матеріалів. Теоретико-методологічні основи та науково-практичні засади палеографії у проблематиці сучасного українського музикознавства.

3. Текстологія та текстологічне опрацювання документів

Текстологія — одна з найважливіших музично-джерелознавчих дисциплін. Текстологія — одна із найважливіших допоміжних історичних дисциплін, що покликана ідентифікувати той чи інший історичний документ як з погляду історії його тексту, часових нашарувань та змін. Музична текстологія використовує методи вивчення історії текстів, які склалися в історико-філологічній текстології і джерелознавстві. Два основні напрямки музичної текстології: а) підготовка різних типів текстів (нотні, епістолярні тощо) до видання, тобто єдиційна проблематика (розробка типів і структури текстів, розміщення в них творів, датування, атрибутування, встановлення основного тексту, коментарі, нотографічне та орфографічне оформлення); б) вивчення історії тексту (типологія рукопису, його розшифрування і транскрипція,

вивчення творчого процесу). Специфіка текстологічної праці над музичними рукописами та друками. Методи атрибутування нотованих рукописних та друкованих матеріалів. Теоретико-методологічні основи та науково-практичні засади музичної текстології у проблематиці сучасного українського музикознавства.

4. Органологія. Імагологія: зображальні джерела-музикалії. Філігранологія.

Органологія – наука про походження та історію різноманітних музичних інструментів народів світу. Загальні засадничі принципи функціонування органології як галузі музикознавства та етномузикознавства. Етноогранологія. Внесок у її вивчення Гната Хоткевича, сучасних дослідників (М. Хай, І. Мацієвський, І. Зіньків та ін.). Архівні органологічні артефакти та документальні матеріали. Імагологія – спеціальний розділ культурології, зокрема наука про ікони (образи). Зображення музикантів та хористів-вокалістів на іконах українських художників різних історико-культурних періодів (праці Л. Скора, І. Кузьмінського та ін.). Архівні імагологічні артефакти та документальні матеріали. Загальний огляд наукової літератури щодо питань імагології та органології. Філігранологія, наука про водяні знаки, які використовувалися при виготовленні паперу від давніх століть аж до поч. ХХ ст. Значимість філігранологічних каталогів для атрибуції рукописних та друкованих джерел. Каталоги філігранів. Відомі українські дослідники-філігранологи.

5. Мемуаристика та епістолярна спадщина діячів музичної культури

Спогади видатних українських композиторів, вокалістів, інструменталістів, композиторів, диригентів, діячів музичної культури. Особисті архівні фонди митців. Щоденники та листи – основний матеріал для дослідження біографії композитора, діяча культури, виконавця. Їх значення в ідентифікації часу створення творів, проведених концертів, урочистостей тощо. Важливість щоденників та листів як документів, що відображають внутрішній світ митців, їх оцінки музичнокультурного процесу, громадянську позицію тощо. Загальна характеристика епістолярної спадщини відомих діячів української та зарубіжної музичної культури, зокрема виконавців, музикознавців, музичних критиків. Вибрані мемуари, спогади, зокрема М. Лисенка, Ст. Людкевича, Б. Лятошинського, Л. Ревуцького, М. Вериківського, В. Косенка, Б. Гмирі, А. Солов'яненка, В. Тольби та ін.

6. Архівні музикалії. Особливості їх зберігання, пошуку та опрацювання.

Загальні відомості про найважливіші архівні інституції України та зарубіжжя (архіви, бібліотеки, музеї). Приватні архівні колекції. Специфіка праці науковця у архівних закладах. Наукова організація джерельного пошуку. Створення інформаційно-довідкової бази даних того чи іншого дослідження. Проблеми видавничої праці над публікованими джерелами. Наративні джерела (мемуари, переписка, описи тощо). Періодичний друк (газети, журнали). Довідкові видання та зведені каталоги рукописів й стародруків. Архів графа Кирила Розумовського – перша українська нотозбірня XVIII ст. Архіви українських композиторів. Квартири-музеї Києва та міст України. Архіви

українських композиторів та діячів музичної культури у навчальних закладах Києва, Львова, Одеси, Харкова, інших міст. Діаспорні музикалії.

7. Музикалії у масмедіях

Становлення музикознавчої журналістики у європейських країнах та на ін. континентах. Завдання музикознавчої журналістики, музичної публіцистики та музичної критики. Становлення та розвиток української музикознавчої журналістики. Перші музикознавчі спеціалізовані часописи. Музикалії на сторінках культурологічних та ін. видань. Сучасний стан музичної журналістики в Україні та світі. Музикознавчі часописи в архівах, бібліотеках, музеях, масмедійному просторі. Електронні музикознавчі часописи та джерела. Електронні бази даних музикознавчих джерел (нотні тексти, архівні матеріали).

8. Розвиток сучасного музичного джерелознавства в Україні.

Каталоги та музично-джерелознавчі праці українських дослідників. Створення бази даних українських рукописних та стародрукованих пам'яток, їх публікації та розміщення на інтернетсторінках. Запровадження спецкурсів «Музична текстологія», «Музична палеографія», «Музичне джерелознавство» у вищих навчальних закладах освіти. Монографічні та дисертаційні дослідження з питань музичного джерелознавства 90-х рр. XX ст. – поч. XXI ст. Сучасний стан музичного джерелознавства, архівістики та текстології в українській та європейській музичній культурі. Провідні українські музикологи-джерелознавці. Київська та львівська музично-джерелознавчі школи.

Теми семінарських занять

1. Методологія та методика джерелознавчих досліджень.
2. Археографія як допоміжна історична дисципліна.
3. Кодикологія та палеографія.
4. Текстологія та текстологічне опрацювання документів.
5. Специфіка текстологічної праці над музичними рукописами та друками.
6. Органологія та етноорганологія: загальні засадничі принципи.
7. Імагологія: зображальні джерела-музикалії. Філігранологія.
8. Мемуаристика та епістолярна спадщина діячів музичної культури.
9. Особисті архівні фонди митців.
10. Архівні музикалії (загальні відомості).
11. Специфіка праці науковця у архівних закладах.
12. Музикалії у масмедіях.
13. Сучасний стан музичної журналістики в Україні та світі.
14. Розвиток сучасного музичного джерелознавства в Україні.
15. Провідні українські музично-джерелознавчі школи.

7. ЗАВДАННЯ ДЛЯ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ

1. Розкрити значення музичного джерелознавства як спеціальної історичної допоміжної дисципліни.
2. Охарактеризувати методологічні засади джерелознавчої науки.
3. Назвати етапи археографічної праці.
4. Охарактеризувати методи джерелознавчого опрацювання матеріалів.

5. Охарактеризувати впровадження результатів досліджень у наукових працях.
6. Оцінити внесок сучасних українських археографів у розвиток музикознавчої науки.
7. Охарактеризувати основні засади кодикології як наукової допоміжної історичної дисципліни.
8. Розкрити значення музичної кодикології.
9. Охарактеризувати методологічні засади сучасної кодикології.
10. Розкрити значення кодикології тексту.
11. Розкрити значення текстології як музично-джерелознавчої дисципліни.
12. Дати оцінку специфіці становлення та розвитку текстології як наукової дисципліни джерелознавчого циклу.
13. Охарактеризувати засади сучасної музичної текстології.
14. Охарактеризувати методологію та методи текстології сьогодні.
15. Дати оцінку практичному застосуванню текстологічних методик.
16. Охарактеризувати основні засади здійснення текстологічного аналізу нотного тексту,
17. Розкрити значення термінів текстологія та компаративістика.
18. Охарактеризувати основні напрямки сучасного історично-інформованого музикознавства.
19. Охарактеризувати основні засади автентичності виконання музичних творів.
20. Оцінити стан розвитку музичної науки про історію та специфіку музичних інструментів (органологія).
21. Охарактеризувати імагологію як наука про візуальні зображення.
22. Охарактеризувати філігранологію як складову атрибуції документальних джерел.
23. Охарактеризувати мемуаристику як складову музично - історичних досліджень.
24. Оцінити стан досліджень української мемуаристики ХХ ст.
25. Проаналізувати мемуарні публікації відомих діячів української музичної культури (композиторів, виконавців, дослідників).
26. Охарактеризувати архівні музичні колекції бібліотек України.
27. Охарактеризувати архівні музичні колекції архівів України
28. Охарактеризувати архівні колекції музеїв України.
29. Визначити специфіку опрацювання приватних нотно -музичних та епістолярних колекцій.
30. Охарактеризувати перші музичні часописи в Європі та Україні.
31. Проаналізувати специфіку розвитку музична періодика в Україні за період ХХ – поч ХХІ ст: Принципи каталогізації.
32. Визначити роль електронних засобів поширення музикознавчої та музично-культурологічної інформації.
33. Охарактеризувати музичне джерелознавство як важливу складову сучасної української історико-музикознавчої науки.
34. Дати оцінку діяльності київська та львівська музикознавчих шкіл: які здобутки та перспективи розвитку.

35. Оцінити значимість української музично-джерелознавчої науки в контексті загальноєвропейських музично-джерелознавчих тенденцій розвитку.

8. ФОРМИ ПОТОЧНОГО ТА ПІДСУМКОВОГО КОНТРОЛЮ

Оцінювання знань аспірантів відбувається згідно з видами навчальної роботи, які зобов'язаний виконати кожен аспірант: участь у семінарських заняттях; співбесіда з лектором (перевірка компетентностей аспіранта); залік.

Критерієм аналізу якості виконання завдань та його усного викладення є максимально влучна добірка наукової інформації з переведенням у форму суджень чи тверджень.

Співбесіда з лектором проводиться в кінці семестру за наперед оголошеним розкладом. Семестрова підсумкова оцінка визначається як сума балів з усіх видів навчальної роботи. Оцінка виставляється за шкалами оцінювання: стобальною, національною і ЄКТС.

Розподіл балів між видами навчальної роботи:

Усні відповіді	Співбесіда з лектором	Сума (залік)
60	40	+

Відповіді на семінарських заняттях оцінюються за чотирибальною шкалою. Результат за 100-бальною шкалою обчислюється за формулою

$x = \frac{A}{n} \cdot \frac{K}{5}$, де A – сума усіх поточних оцінок за чотирибальною шкалою, включаючи оцінки «2», n – кількість цих оцінок, $\frac{A}{n}$ – середня оцінка. Якщо середня оцінка за відповіді на практичних заняттях $\frac{A}{n} \leq 2,5$, то кількість балів x дорівнює нулю.

Залік за талоном № 2 і перед комісією проводиться у письмовій формі (контрольна форма запитань) з оцінюванням за стобальною шкалою.

9. ІНСТРУМЕНТИ, ОБЛАДНАННЯ, ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

За умови навчання у дистанційній формі заняття проводитимуться в онлайн-режимі за допомогою програми Zoom для організації відео-конференцій.

10. РЕКОМЕНДОВАНІ ДЖЕРЕЛА ІНФОРМАЦІЇ

Основні:

1. Архівознавство: підручник. Авт.: Я. Калакура, Г. Боряк, Л. Дубровіна, К. Климова, В. Ляхоцький та ін. К., 1998. 316 с.

2. Вакульчик О. Українські нотні видання 1923-1934 років: книгознавчий і бібліографічний аспекти: автореф. здобуття наук. ст. канд. історичних наук. Київ, 2006. 20 с.

3. Даневич С. Г. Тематичний покажчик студій, опублікованих у збірнику “Рукописна та книжкова спадщина України. археографічні дослідження

унікальних архівних та бібліотечних фондів” (1993–2005. Вип. 1–10). Рукописна та книжкова спадщина України. 2007. Вип. 11. С. 247–264. - Режим доступу: http://rksu.nbu.gov.ua/doc/rks_2007_11_18

4. Корній Л. Деякі теоретичні питання музично-історичного джерелознавства. *Українське музикознавство. Науково-методичний збірник*. 2006. Вип. 35. С. 5–14.

5. Історичне джерелознавство. Підручник для студентів істор. спец. ВНЗ / Авт.: Я. С. Калакура, І. Н. Войцехівська, Б. І. Корольов та ін. К.: Либідь, 2002. 488 с.

6. Лукашевич О., Манжук К. Хрестоматія з теоретичного джерелознавства: Навчальний посібник. Кіровоград, 1998. 78 с.

7. Мацюк О. Філіграні архівних документів України XVIII - XX ст. Київ: Наукова думка, 1993. 345 с.

8. Медведик Ю. Археографічні та кодиколого-палеографічні проблеми дослідження духовнокантових рукописних пам'яток. *Теорія і практика педагогічного процесу. Збірник наукових праць*. Харків, 2000. С. 196-205.

9. Медведик Ю. Теоретико-практичні питання археографії та текстології в контексті навчальних дисциплін музично-джерелознавчого циклу (за матеріалами рукописів XVI–XIX ст.). *Актуальні проблеми історії, теорії та практики художньої культури*. Вип. XXVI. Київ, 2011. С. 337–344.

10. Павленко С. До питання про періодизацію історіографії українського джерелознавства. *Вісник Київського національного університету ім. Т. Шевченка. Історія*. Київ, 2001. Вип. 54.

11. Ржевська М. Українська періодика 1917-1920 років як об'єкт музичного джерелознавства. *Повернення культурного надбання України: проблеми, завдання, перспективи*. Вип. 13: Матеріали музичної спадщини. К., 1999. С. 104-110.

12. Романюк М. Українська періодика як джерелознавча база історичних досліджень. *Бібліотека у розвитку історичної науки*. Київ: Наукова думка, 1990. С.132-135.

13. Шульгіна В., Яковлев О. Питання становлення та розвитку музичного відділу ЦНБ ім. В. І. Вернадського Національної Бібліотеки АН України. *Бібліотека у розвитку історичної науки*. Київ, 1990. С.132-135.

14. Ясиновський Ю. Українські та білоруські нотолінійні Ірмолої 16-18 століть. Каталог і кодиколого-палеографічне дослідження. Львів, 1996. 622 с.

Додаткові:

15. Антонович В. Б. Курс лекцій з джерелознавства 1880 – 1881. *Історія України в університетських лекціях* / упор. О. Василюк. Вип. 1. Київ, 1995. (Серія: Пам'ятки історичної думки). 107 с.

16. Войцехівська І. Структура історичного джерелознавства: традиції та сучасні проблеми. *Архівознавство. Археографія. Джерелознавство: міжвідомчий збірник наукових праць*. Вип.. 3. Джерелознавчі дисципліни. Київ, 2001. С. 255-270.

17. Дутчак В. Бандурне виконавство українського зарубіжжя XX – початку XXI століття. Івано-Франківськ, 2013. 488 с.

18. Івченко Л. В. Реконструкція нотної колекції графа О. К. Розумовського за каталогами XVIII сторіччя. Вип. 1. Київ: НАН України, НБУВ, 2004. 644 с.

19. Зінків І. Бандура як історичний феномен. К., 2013. 448 с.

20. Каліберда Н. Інформаційна база як об'єкт бібліотечного джерелознавства. Бібліотеки у розвитку історичної науки в Україні. Київ, 1994. С.66-69.

21. Карась Г. Музична культура української діаспори у світовому часопросторі XX століття. Монографія. Івано-Франківськ: Тіповіт, 2012. 1164 с.

22. Кузьмінський І. Ю. Князівські музичні капели та музичні професійні об'єднання у містах Острозької ординації у ранньомодерний час. *Київське музикознавство. Культурологія та мистецтвознавство*. 2017. С. 10-24.

23. Кузьмінський І. Ю. Музична культура Перемишльської та Сяноцької земель у XVI — першій половині XVII століть. *Український історичний збірник*. 2018. Вип. 20. С. 42-52.

24. Кузьмінський І. Ю. Капраль М. М. Спів у Львівській Богоявленській церкві (від витоків до кінця XVIII століття). *Науковий вісник Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського*. 2018. Вип. 121. С. 101–108.

25. Кузьмінський І. Ю. До питання партитурної нотації партесного багатоголосся та виконавської практики. *Часопис НМАУ ім. П. І. Чайковського: науковий журнал*. №3 (8). 2010. С. 121 – 128.

26. Медведик Ю. Джерелознавчі, текстологічні та стильові аспекти дослідження українських духовних пісень XVII–XVIII століть. *Українське мистецтвознавство: матеріали, дослідження, рецензії. Збірник наукових праць*. Вип. 9. Київ, 2009. С. 139 - 142.

27. Медведик Ю. Генеза та специфіка кодифікування українських духовних кантів на ранній стадії рукописної практики жанру (кінець XVI-XVII ст.). *Науковий вісник Національної музичної академії України. Культурологічні проблеми української музики*. Київ, 2002. С. 225-234.

28. Хай М. «Музичні інструменти українського народу» Гната Хоткевича. На шляху до сучасних систематико-логічних дискурсів. *Народна творчість та етнографія*. 2013. С. 58– 66.

29. Хай М. Музично-інструментальна культура українців (фольклорна традиція). К., Дрогобич, 2011. 488 с.

30. Хоткевич Г. Музичні інструменти українського народу (друга редакція). Харків, 2012. 512 с.

ІНФОРМАЦІЙНІ РЕСУРСИ

31. Електронний архів українського фольклору. URL: <http://folklorearchive.org.ua/about>

32. Історичне джерелознавство: підручник. URL: <http://westudents.com.ua/glavy/28263-termnologchniy-slovník.html> -

33. Культура України: електронний каталог. URL: // <http://elib.nplu.org/>

34. Сердюк О., Уманець О., Слюсаренко Т. Українська музична культура: від джерел до сьогодення. Монографія навчальна. Харків: «Основа», 2002. URL:http://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/MONOGRAFIJ_2009/SERDYK_2002.htm#A_1_4